

Brief aan de gravin Benedetta, dochter van Giovanni d'agnolimo Salimbeni, briefnr. 113

In naam van de gekruisigde Jezus Christus en van de zoete Maria.

Zeer dierbare dochter in Christus, de zoete Jezus. Ik Catharina, dienaar en slavin van de dienaren van Jezus Christus, ik schrijf je in zijn kostbaar Bloed, omdat ik verlang je in de ware en volmaakte liefde geankerd te zien. Deze liefde is een bruidskleed, dat onze naaktheid geheel bedekt en onze schaamte verbergt, ik bedoel de zonde, oorzaak van de schaamte. Door haar warmte vernietigt en verteert de liefde de zonde. En zonder dat kleed kunnen wij het eeuwig leven, waartoe wij geroepen zijn, niet binnengaan.

Wat is liefde? Een onuitsprekelijke genegenheid, die de ziel uit haar Schepper getrokken heeft en haar toelaat Hem met heel haar hart en met al haar krachten te beminnen. Ik herhaal dat zij die liefde uit haar Schepper getrokken heeft: dit is de waarheid.

Maar hoe gebeurt dit? Door lief te hebben, want de liefde wordt slechts met en door liefde verworven. Je zult nu waarschijnlijk zeggen, liefste dochter: "Welk middel moet ik gebruiken om deze liefde te vinden en te verwerven?" Ik antwoord: "Het licht is de bron van iedere liefde, want wat men niet ziet, kent men niet, en wat men niet kent, bemint men niet. Je hebt dus het licht nodig om te zien en te weten wat je moet beminnen. En omdat het licht noodzakelijk is, voorziet God in deze behoefte.

Hij schenkt ons het licht van het verstand, dat het edelste deel is van de ziel, met daarbinnen de oogappel van het allerheiligst geloof. Ik voeg er dit nog aan bij: de mens, die zijn Schepper beledigt, kan niet zonder liefde noch zonder licht blijven leven. De ziel, die uit liefde ontstond en door liefde naar het beeld en de gelijkenis van God geschapen werd, kan niet zonder liefde leven, en zonder licht kan ze niet liefhebben. Indien de ziel dus wil liefhebben, moet ze zien.

Weet je wat zien en liefhebben betekenen voor de mensen van de wereld? Het is een zien in duisternis en donkerte. En in die diepe nacht ontwaart de ziel de Waarheid niet. Die liefde is dodelijk: ze doodt de ziel, omdat ze haar het genadeleven ontnemt.

Maar waarom is dit zien duister? Omdat de ziel haar blik gevestigd heeft op duistere en vergankelijke dingen van de wereld. Zij bekijkt ze buiten God om en niet in zijn goedheid. Zij beziet ze met een zinnelijk genoegen. Dit genoegen en deze zinnelijke liefde bewegen haar verstand om enkel zinnelijke dingen te zien en te kennen. Deze liefde die gevoed wordt door het licht van het verstand, dat zij, zoals ik al zei in werking brengt, doodt de ziel, aangezien ze haar, door de zonde, van het genadeleven berooft. Buiten God kan men immers niets zien en liefhebben, dat niet doodt. Wie zichzelf bemint, moet het doen in en voor God, dat is te zeggen dat hij moet erkennen dat hij alles, ook het bestaan van Gods goedheid ontving. Je ziet dus dat alle mensen liefhebben en zien, want zonder lief te hebben en zonder te zien is het niet mogelijk te leven. Maar wat een groot verschil tussen de liefde van de mensen uit de wereld, die de dood geeft, en de liefde van Gods dienaren, die het leven geeft!

Omdat de liefde die uit de eeuwige en opperste Liefde voortkomt, het genadeleven schenkt, moet het licht, dat het oog van ons verstand bezit, dit oog openen, samen met het licht van het allerheiligst geloof en het vestigen op de onuitsprekelijke liefde die God ons betoond heeft. Dan zal de liefde, die ziet dat ze bemind wordt, niet anders kunnen dan lief te hebben wat het verstand ziet en de waarheid kent.

Zeer dierbare dochter! Zie je dan niet dat wij een liefdeboom zijn, aangezien we door de liefde zijn voortgebracht? Deze boom is zo goed gemaakt dat niemand hem beletten kan te groeien, of van zijn vruchten kan beroven, als hij het niet wil. God heeft deze boom een tuinier gegeven, die hem verzorgt om Hem te behagen. Deze tuinier is de vrije wil. Als de

ziel deze tuinier niet had, zou ze niet vrij zijn. En als ze niet vrij zou zijn, zou ze voor haar zonde een verontschuldiging hebben. Maar die verontschuldiging heeft ze niet. Niemand, niet de wereld, niet de duivel, niet het zwakke vlees kunnen haar de kleinste fout doen bedrijven, indien ze niet wil toestemmen. Deze boom draagt altijd in zich het verstand, waarvan de vrije wil zich kan bedienen. Hij heeft het oog van het verstand, dat de waarheid kent en ziet, wanneer de wolk van de eigenliefde het oog niet verduistert. In het licht ziet de tuinier waar de boom geplant moet worden.

Als hij niet zou zien en het zoete vermogen van het verstand niet zou bezitten, dan zou de tuinier een excuus hebben en kunnen zeggen: ik was vrij, maar ik zag niet waar ik mijn boom moest planten, of het boven of onder moest zijn. Maar hij mag dat niet zeggen, want hij bezit het verstand, dat ziet, en het denkvermogen dat een band is van de redelijke liefde, waarmee men kan gebonden en geënt worden op de Boom van het leven, op de Christus, de zoete Jezus.

Hij moet dus zijn boom op die plaats planten, die door het oog van het verstand gezien werd als de gunstige grond om vruchten van het leven voort te brengen. Zeer dierbare dochter, indien de tuinier, de vrije wil, de boom plant waar hij geplant moet worden, te weten in de aarde van de ware nederigheid, niet op de berg van de hoogmoed, maar in de vallei van de nederigheid, dan brengt hij geurige bloemen van deugd voort. Hij zal vooral die mooie bloem voortbrengen van de eer en de lof van Gods Naam en door die bloem zullen al zijn werken en deugden, die zoete bloemen en vruchten zijn, heerlijk gaan ruiken. Deze bloem, zeer dierbare dochter, doet uw deugden bloeien en God wil ze voor zich houden. De vrucht blijft voor ons. Van die boom verlangt hij slechts bloemen van glorie, dat wil zeggen dat wij zijn Naam eer en glorie zouden brengen.

De vrucht laat hij aan ons, want Hij heeft onze vruchten niet nodig. Niets ontbreekt Hem, omdat Hij is die is, terwijl wij diegenen zijn die niet zijn, en Hem dus nodig hebben. Wij hebben 'het zijn' niet uit onszelf, maar uit Hem. Hij heeft ons 'het zijn' gegeven en alle genaden die met 'het zijn' verbonden zijn. Wij kunnen Hem in niets van nut zijn. Daar de eeuwige en opperste Goedheid ziet dat de mens niet van bloemen leeft, maar enkel van vruchten - want de bloem zou ons doen sterven, terwijl de vrucht ons doet leven - neemt Hij de bloem en geeft Hij ons de vrucht.

Indien het schepsel, in zijn onwetendheid, zich met bloemen wil voeden, ik bedoel dit: indien het schepsel de glorie en de lof die aan God verschuldigd zijn, voor zich behoudt, berooft het zich van het genadeleven en geeft het zich de eeuwige dood. Het sterft wanneer het zich niet bekeert, wanneer het dus niet de bloem, dat wil zeggen de glorie, aan God geeft, en slechts de vrucht behoudt.

Wanneer onze boom goed geplant is, groeit hij zo goed dat zijn top, te weten de liefde van de ziel, niet meer van op aarde gezien kan worden: ze is liefdevol verbonden met de oneindige God.

Zeer dierbare dochter! Ik wil je nog zeggen op welke akker je deze grond kunt vinden; zo zul je je niet vergissen. De grond is de ware nederigheid en de plaats waar hij zich bevindt, is de gesloten tuin van de zelfkennis. Ik zeg de gesloten tuin, omdat de ziel die zich in de cel van de zelfkennis bevindt, gesloten is en niet open: ze houdt niet van de genoegens van de wereld, ze zoekt de rijkdommen niet, maar eerder de vrijwillige armoede. Ze zoekt haar niet voor zichzelf, en ook niet voor de anderen. Ze vindt geen behagen in de schepselen, maar enkel in de Schepper. Wanneer de duivel haar slechte gedachten ingeeft, die haar geest vermoeien en haar een ongeregelde vrees aanjagen, dan opent ze zich niet. Zij houdt die

gedachten niet vast en wil ook niet weten waar ze vandaan komen. Ze redetwist er niet over en laat haar hart niet verdwalen in onrust en verwarring. Zij laat haar gebeden niet wegvallen. Integendeel! Zij sluit zich op in het gezelschap van de hoop en in het licht van het allerheiligst geloof. Zij haat en misprijst haar eigen zinnelijkheid. Zij acht zich de vrede en rust van geest onwaardig. Ze meent eerder, uit nederigheid, dat ze niet de beloning, maar de oorlog verdient; ze is overtuigd dat ze alle moeilijkheden die ze te dragen heeft waardig is. In de ogenblikken van grote strijd schouwt ze altijd naar de gekruisigde Jezus. Ze verheugt zich gekruisigd te zijn met Hem en deze gedachte verjaagt alle andere. Zie daar de zoete plaats waar de grond van de ware nederigheid zich bevindt.

Wanneer de top van de boom, te weten de liefde van de ziel, die aan het verstand gehoorzaamt, zoals het reeds gezegd werd, de gekruisigde Jezus gekend heeft, kent zij in het Woord, de afgrond van zijn brandende liefde, want God openbaarde ons zijn liefde door Hem. De ziel kent het Woord in haar zelfkennis, wanneer zij ziet dat zij een redelijk schepsel is, dat zij naar het beeld en de gelijkenis van God geschapen werd en herboren is in het Bloed van zijn eniggeboren Zoon. Haar hart wordt dan één met het hart van de gekruisigde Jezus, want de liefde trekt de liefde aan. Door haar goed geregelde liefde, die haar boven de zinnelijke gevoelens opheft, trekt zij de brandende liefde van de gekruisigde Jezus aan. Wanneer ons hart zich met Gods liefde vult, kan het vergeleken worden met een spons, die het water opneemt. De spons zou dit niet kunnen doen als men ze niet in het water had gedompeld, als is het haar natuur zich met water te vullen. Zo zeg ik ook dat, indien het licht van het verstand en de hand van de vrije wil ons hart niet opheffen en met het vuur van de goddelijke liefde verenigen, het nooit met Gods genade zal gevuld worden, al heeft het de neiging te beminnen. Wordt ons hart wel met dit vuur verenigd, dan wordt het er ook altijd mee gevuld. Daarom zeg ik dat de liefde uit en door de liefde voortkomt.

Wanneer het vat van het hart vol is, besproeit de tuinier de boom met het water van de goddelijke naastenliefde. Ze is een dauw, een weldoende zegen, die de voet van de boom en de grond van de ware nederigheid verfrist en de grond en de tuin van de zelfkennis bemest. Deze zelfkennis wordt dan gesterkt door de kennis van de goedheid die God haar betoont. Je weet dat de boom geen vruchten voortbrengt als hij niet door de dauw en door de regen besproeid wordt en door de hitte van de zon verwarmd wordt. Dan is hij niet volkomen, maar onvolkomen. Zo gaat het ook met de ziel, die, zoals we al zeiden, een boom is. Als ze, wanneer ze geplant is, niet door de regen van de naastenliefde en de dauw van de zelfkennis besproeid wordt; als ze niet door de stralen van de zon van de goddelijke genade verwarmd wordt, zal ze geen vruchten van leven dragen en haar vrucht zal niet tot rijpheid komen.

Wanneer de boom groot is, strekt hij zijn takken uit, dan biedt hij zijn vrucht aan de naaste, de vrucht van het nederig en volhardend gebed, het voorbeeld van een heilig en goed leven. Hij strekt zijn takken zo ver mogelijk uit en staat de naaste bij met tijdelijke goederen. Met een edelmoedig en vrijgevig hart, eenvoudig en zonder wegen, doet hij wat hij beloofd heeft. Zodra hij een nood ontdekt bewijst hij, met genegenheid en liefde, alle diensten die hij kan. De liefde zoekt niet haar eigen belang, maar omwille van God, om Hem bloemen van lof aan te bieden en Zijn naam te eren. Ze zoekt God niet voor zichzelf, maar God voor God, om zich van de schuld te kwijten, die ze niet afllossen kan: want God kan men niet van nut zijn. Ik zei het je al, wij kunnen God niet van nut zijn; daarom geeft God ons de naaste, als een middel om de deugd te beoefenen en de liefde, die we voor God, de eeuwige Zoetheid hebben, te bewijzen.

De liefde proeft reeds het eeuwig leven. Zij brandt en vernietigt al onze fouten. Zij geeft ons het volmaakte licht en een waarachtig geduld. Zij maakt ons sterk en volhardend, zodat we nooit het hoofd draaien om de afgelegde weg te bezien. Wij volharden tot aan de dood en we zijn blij voor de gekruisigde Jezus op het slagveld te staan.

Altijd schouwen wij naar Zijn bloed om ons moed te geven en als dappere ridders te strijden. Deze liefde is zo nuttig, zo noodzakelijk en zo aangenaam, dat zonder haar ons leven bitter wordt en dat wij eraan ten onder gaan. Onze schaamte wordt ontdekt en op de laatste oordeelsdag worden wij beschaamd gemaakt in aanwezigheid van de hele wereld en van de engelen van van alle hemelingen (bewoners van het eeuwig rijk, waar het leven geen dood meer kent en het licht geen duisternis, waar de liefde volkomen is en algemeen, omdat iedereen uit liefde het geluk van de anderen deelt en smaakt).

Wij moeten dus deze zoete Koningin volgen en ons met het bruidskleed van de liefde bekleden. Met een brandend en heilig verlangen moeten wij ons op de dood voorbereiden om ons aan deze koningin te kunnen binden. Wanneer we haar bezitten, moeten we tot aan de dood alle pijnen willen lijden, vanwaar ze ook komen, om haar te behouden en nog te groeien in de tuin van onze ziel. Ik zie geen andere weg en geen ander middel. Daarom heb ik gezegd dat ik verlangde jou in de ware en volkomen liefde verankerd te zien.

Door de liefde van de gekruisigde Jezus smee ik je hieraan te werken, zoveel je kunt. Je zult niet meer bang moeten zijn voor tegenwinden die veroorzaakt worden door de duivel en de schepselen om ons heil tegen te werken. Zo gauw de boom in de vallei geplant is, is hij tegen die winden beschut. Wees dus nederig en zachtmoedig van hart. Meer zeg ik je niet. Blijf in Gods heilige en zoete liefde.
Zoete Jezus, Jezus, mijn Liefde.